

— det være sagt til deres Nos — have siden den Tid lagt en prisværdig Bestræbelse for Dagen efter, at vi kunne faae en større kommunal Frihed, end vi have. Derom vidner jo ogsaa det Lovforslag, som vi her have under Behandling. Det jeg her har tilladt mig at fremsætte, har jeg kun udtalt for at betegne, at det desværre ikke er saa sjældent, at man har den Overraskelse, at en og samme Mand, alt som han skifter Blads, ogsaa skifter Anskuelse; ja, at selv Mænd, som beholde den samme Blads, kunne gjøre sig skyldige i slige Inkonsekvenser. Derfor bedrøver det mig enkelte Gange, naar jeg hører Mænd, som jeg her sigter til, ofte gjøre sig til Talsmand for de fattige og mindre Bemidlede i Samfundet i Modsetning til andre Medlemmer, som man, paa Grund af deres Stilling til denne eller hin specielle Lov, anser for ikke at være saa friske og ikke i samme Grad at være Talsmand for de fattige og mindre Bemidlede i Samfundet, som ønskeligt var, og derfor gaar man specielt løs paa at fremhæve som noget særlig mærkeligt, at de paagjældende Medlemmer formentlig have gjort sig skyldige i Inkonsekvens. Det er imidlertid ikke blot den høitæredede Indenrigsminister, der har gjort sig skyldig i den beklagelige Inkonsekvens at skifte Anskuelse — for hans Bedkommende skulde det være mig kjært, om han atter vilde skifte Standpunkt, vilde vende om og atter indtage det Standpunkt, som den ærede Ordfører sigtede til —, men jeg siger det samme til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), thi han har — det være sagt til hans Nos — siden 1866 lagt en ros værdig Bestræbelse for Dagen efter at udvide den kommunale Frihed og Selvfærdighed; men paa den anden Side beklager jeg, at han var blandt de Mænd, der gjorde sig skyldige i den Inkonsekvens at hjælpe os til den gjennemførte Grundlov, der er en stor Gæmske for hele vor frie Advilking.

Sindenburg. Den ærede sidste Taler gjorde den Bemærkning, at der ingenstomt Grund var til at vise nogen Mistillid til de mindre Bemidlede, og at det var en saadan Mistillid, der laa til Grund for den Modstand, der blev gjort imod Lovforslaget. Han henviser til, at man efter Historiens Vidnesbyrd ingenstomt havde erfaret, at den Samfundsklasse, som han nærmest maa antages at have sigtet til, og som er den Klasse, der gennem det nærværende Lovforslag vilde blive kaldet til at kunne, om den vilde, udøve den hele Magt i Kommunen, nemlig den fjerde Klasse, havde misbrugt sin Myndighed. Den ærede Taler erklærede ligeledes, at man jo kunde se, at det aldeles ikke var gaaet saaledes med Valgretten til Folkethinget, som efter sin Besskaffenhed, og naar den udøvedes af alle Valgberettigede, paa ingen Maade vilde afgive nogen Hindring for den Indflydelse,

som man maatte ønske, at Gaardmandsklassen som saadan vilde udøve, idet han henviser til, at en stor Del af dette Things Medlemmer henhører til denne Klasse. Det er disse Yttringer af den ærede sidste Taler, som have bragt mig til at begjære Ordet, da jeg fuldkommen vedkjender mig den Anskuelse, at det er forbundet med Fare at lægge en saa overveiende Indflydelse i den saakaldte fjerde Klasses Haand, og da jeg fuldkommen er paa det Næne med mig selv om, at den ikke kan lægges i denne Samfundsklasses Haand uden at blive misbrugt. Da jeg nu har udtalt mig paa denne Maade, maa det ogsaa være mig tilladt med saa Ord at godtgjøre, hvorledes jeg kommer til denne Overbevisning, uagtet jeg ikke kan gjøre det uden tilbøieligt at gjentage, hvad der tilvisse tidligere er sagt i denne Sag. Jeg skal da sige, at forsaavidt det ærede Medlem til Støtte for sin Paastand har henvist til den nuværende Sammensætning af Folkethinget, og paapeget, at, uanset at det efter den nuværende Valgmaade vilde staa Bælgerne fuldstændig frit for at udelukke Gaardmændene fra at faae Sæde i denne Sal, var dette dog paa ingen Maade slet, saa vil jeg under Henvielse til de Bestræbelser, der finde Sted trindt omkring i Landet, svare, for det Første, at Enden er ikke endda, og dernæst, at dengang den nuværende Folkethingsvalglov kom til Eksistens, blev den benyttet paa en noget anden Maade end nu. Dengang blev den benyttet saaledes, at Flertallet af de Medlemmer, der blev sendte til dette Thing, hørte til den Klasse, som man i daglig Tale kalder den borgerlige Klasse; men dette Forhold har ikke bevaret sig i Aarenes Løb, idet Forholdene have udviklet sig saaledes, at det maa siges at høre til det næsten Ulyrte, at en Mand, som hører til denne Klasse, kan optaa Valg i en Landkreds, hvor han ikke har særlige Forbindelser; i alt Fald maa det siges, at denne Klasse som saadan har en overmaade lille Repræsentation her i Salen. Jeg siger ikke dette for at udtale nogen Beklagelse, eller fordi jeg finder det i og for sig uheldigt, jeg henviser kun til det Faktum, at, medens man fra visse Sider havde næret den Forventning til den nuværende Folkethingsvalglov, at den vilde blive benyttet paa en saadan Maade, at denne Klasse vilde blive talrigere repræsenteret, og skjøndt man i de første Aar efter, at Loven var traadt i Virksomhed, kunde henvise til Resultater, der gik i den Retning, som det ærede Medlem antydede, saa har det i Tidens Løb stillet sig ganske anderledes, og jeg siger da med den Erfaring, som vi have fra de Aar, der ere gaaede, at den Begjærlighed, der har fundet Sted fra 1849 og indtil nu, ganske sikkert vil vedblive paa samme Maade som hidtil, og at Thingets Sammensætning altsaa ogsaa vil vedblive at forandre sig i den Retning, hvortil Forandringen hidtil er foregaaet. Man kan derfor ikke benytte den